

Vitez išče zdravilo!

Nekoč, pred davnimi, davnimi časi, je v tem gradu živel vitez. Bil je plemenit, pameten in pogumen. Kaj pogumen, neustrašen! S svojimi prijatelji je branil grad in naselje pod njim pred nepridipravi. Ljudje so ga spoštovali in imeli radi.

Nekega jutra, preden je vitez odjezdil na stražo, je zaslišal tarnanje grajske spletice: „Jojmene, jojmene, le kaj je grofični? Bleda in utrujena leži v postelji, nobenega veselja ni v njej! Jejhata, jejhata, le kakšna bolezen je to?“ Vsi na gradu so modrovali, a celo grajski zdravnik ni vedel, kako jo pozdraviti. Takrat pa je iz doline prihitel mlinarjev sin in potožil, da je pri vsaki trški družini kakšen bolnik. Vsi so bledični in brezvoljni. Vitezu je bilo težko, rad je imel grofično in krajane. Kaj rad, najrajši! Pa jim ni mogel pomagati...

Vitez je za nasvet prosil modrega starčka, ki je bival v bližnji kapelici. To je bil star možic – kaj star, najstarejši! Starček je poslušal krajane, obiskal bolnike, nato pa dejal vitezu: „To bolezen so našemu kraju zakuhale čarownice iz Olimja, to je njihov čarobni urok. K sreči pa obstaja zdravilo – lepo, okusno, dostopno vsem, revnim in bogatim.“

Grofični je ob teh starčkovih besedah kar odleglo, saj res ni marala grenkih in neokusnih zdravil. Odleglo pa je tudi mlinarjevemu sinu, ker se je bal, da ne bo imel dovolj zlatnikov za nakup zdravila. Starček pa je dodal: „Pogumni in plemeniti vitez, brž se podaj na pot in poišči zdravilo. Vzemi s sabo pomočnike, da ti bo laže. Ne ustavite se ob nobeni prepreki, bodite vztrajni. Kaj vztrajni, najvztrajnejši!

Na vaše zdravilo čakajo krajani in zala grofična. Ko pa ga boste našli, ga zaužijte še sami, da boste vedno varni pred čarobnim urokom in boleznijo!

Otroci, vitez vas potrebuje!
Boste njegovi pomočniki?

**Nekje v gradu se skriva
zdravilo za vse!**

Poiščite ga z vitezom!